

Janez Samotar

Godec Martin in njegove gosli

Življenja prva postaja

Tri leta so od tistih dni minila in prišle druge so stvari na vrsto. Živel je naš Martin in rastel čvrsto, dokler ni dan prišel, da moral krila zamenjati je kar za moške hlačke in v svoje roke prve vzel igračke.

Dobil konjička je, ki zadaj piska, takrat ko vanj zapihaš na vsa usta; ki trave nič in nič sena ne hrusta, da nikdar ga ne kolje konjska driska. Z njim tekal naš Martinek skozi vas je in krajšal ure si in dolgočasje.

Dobil še klovna je, ki pridno skače, ko ga pritisneš s prstom prek trebuha, ki nikdar treba dati mu ni kruha in večno smeje se, nikdar ne plače, čeprav se zdi, da njega tudi včasih bi trapili življenja hudi časi.

In še dobil je čudežen voziček, ki ima takó gibljiva vsa kolesa, da se kar sam požene pod nebesa, kot da bi gnal naprej ga sam hudiček. Z njim naš Martin od jutra do večera je svoje sanje vozil prek vsemira.

A najbolj srečen pa takrat postal je, ko zlate gosli vzel v roke je svoje in takšno pesem, kot srce jo poje, si nanje tam pred hišo zaigral je, da se je čulo po vsem božjem svetu kot lepa hvalnica Bogu-Očetu.

Takrat povsod so okna se odprla in tisoč se pogledov v njih je vžgalo, kot da biló bi toplo vsem postalo krog src ob pesmici, ki ni iz grla človeškega čez svet se še glasila, kot je bilà ta pesem topla, mila!

Ob njej konjiček sam je kar zapiskal in klovni v veselju nepoznanem plakali, voziček pa čez drn in strn je skakal, kot da mudi se mu, da bi obiskal vse angelce in pravil o čudesih jim teh Martinovih bi po nebesih.



Ilustrirala
Bara Remčeva

Dalje prihodnjič.